

Bude nasledovať po požehnávaní homopárov zrušenie kňazského celibátu? Kampaň už zrejme začala. Čo by nás však čakalo v praxi?

Branislav Michalka

3. februára 2024 ✚ Cirkev ✚ Komentár

Maltský (ale kanadského pôvodu) arcibiskup Charles Scicluna, ktorý sa vo vatikánskych kruhoch teší vynikajúcej kondícii oficiálnej priazne, sa tento týždeň už druhýkrát za posledný mesiac verejne vyjadril, že je za zrušenie povinného celibátu kňazov v katolíckej Cirkvi. Či skôr by sme mali povedať: v latinskej časti katolíckej Cirkvi, keďže v grécko-katolíckej sú manželstvá kňazov povolené. Alebo ešte lepšie: v negrécko-katolíckej časti Cirkvi, pretože ruku na srdce, čo je ešte vlastne v nej reálne „latinské“?

Ilustračný obrázok, zdroj: pexels.com

Arcibiskup Scicluna nie je nejaký izolovaný lokálny výstredník, ktorého slová nemajú váhu. Od novembra 2018 je pomocným tajomníkom *Dikastéria pre náuku viery*. Toho dikastéria, ktorého prefektom je dnes už celému svetu dobre známy kardinál Fernández. Slová tajomníka teda nemožno brať na ľahkú váhu, notabene ak môžeme z opakovania usudzovať, že vypúšťa pokusné balóny na príkaz zhora.

Na začiatku januára arcibiskup Scicluna zaplnil médiá svojim vyhlásením, ktoré určite nie náhodou prevzali všetky agentúry vrátane TASR:

„Keby to bolo na mne, zmenil by som pravidlá, podľa ktorých musí kňaz dodržiavať celibát. Prečo by sme mali prísť o mladého muža, ktorý by bol skvelým kňazom, len preto, že sa chce oženiť?“

Muž môže... milovať ženu. Za súčasného stavu si musí vybrať medzi ňou a kňazstvom, a niektorí kňazi sa s tým vyrovnávajú tak, že sa tajne zapájajú do citových vzťahov.“

Arcibiskup poskytol tieto názory novinám *The Times of Malta*, ktoré musia byť zrejme vo svete nesmierne čítané, keďže sa všetky agentúry na ne vrhli tak lačne, ako veriaci na šunku po predkoncilovom pôste. Tento týždeň svoje vyhlásenie arcibiskup zdupľoval, a pokiaľ si k tomu pripočítame neustále a pravidelne vysielané synodálne signály, širokú publicitu v sekulárnych médiách, alebo u nás aj články o

šťastných grécko-katolíckych kňazských rodinkách v katolíckych médiách pokrokového strihu:

<https://svetkrestanstva.postoj.sk/133212/rodina-greckokatolickeho-knaza-na-ekologickej-farme-pestuje-kivi-i-hurmikaki>

alebo tu:

<https://svetkrestanstva.postoj.sk/127528/narcizmus-je-najvaecsime-ohrozenim-manzelstiev-aj-tych-knazskych>,

tak nám z toho vyplynie, že kampaň za zrušenie povinného celibátu sa už začala.

Sú však aj príhodnejšie články: o katolíckych kňazoch, ktorí tajili, že majú rodinu a veriacim to po prevalení sa škandálu pritom vôbec neprekáža. Resp. tým normálnym a tolerantným. Tým „*pár starým*“ ešte áno:

<https://echo24.cz/a/HPP2R/zpravy-domov-knez-frydlant-nedodrzal-celibat-ma-zena-a-dite>

No ale však oni zomrú a potom už to nebude prekážať nikomu. Zrušenie celibátu je totiž, na rozdiel od požehňavania homosexuálnych párov, medzi súčasnými katolíkmi v podstate ľahko stráviteľné, keďže pre nich samotných je kauza uvoľnenia prísnych morálnych pravidiel vysoko atraktívna a to hneď z niekoľkých dôvodov:

1. Celibátny kňaz je trvalým ostňom pre svedomie každého katolíka, ktorý má také či onaké problémy so 6. a 9. prikázaním. Vystavuje mu totiž pred oči fakt, že niekto dokáže ovládať tie vášne, ktoré on nedokáže šoférovať ani v rámci legitímneho manželstva.

No a keďže sa nám mimoriadne hojným spôsobom rozbujnelo v Cirkvi všetko „neregulárne“, a to tak, že je to nutné až požehnávať, predstavuje zrušenie kňazského celibátu pre laikov úľavu. Teraz si môžu povedať s radostným povzdychnutím: veď je predsa taký istý ako my! Takže, čo zase? Každý má predsa niečo...

Za týmto ostentatívnym „pochopením“ pre slabôstky blízkeho sa často ukrýva len dobre maskované duchovné prosíkanie o reciprocitu v štýle, aký predviedol súdruh Husák národnému umelcovi Karlovi Gottovi, keď mu napísal do krátkodobej emigrácie telegram o perspektívach sľubnej spolupráce: „*Majstre, Vy nám, my Vám*“. A tu katolícki laici akoby oznamovali: otče, my prižmúrimo oči nad tým celibátom a Vy zase nad našimi drobnými „chybičkami“: rozvodmi, neverami, potratmi, pornografiou a pod.

2. Z horeuvedeného plynie ďalšia výhoda pre laikov: ten kto je taký ako oni, ten im ani nemá veľmi čo hovoriť do ich rodinného a spoločenského života. Karhá vášho syna? Nech sa len pozrie na svojho! Vaša dcéra je na hanbu obecnú? A tá jeho čo minule stvárila? Lekár vylieč najprv sám seba!

Autorita kňazov, už aj tak potácajúca sa nad priepasťou, klesne ešte hlbšie. K všeobecnej spokojnosti, samozrejme. Veď kto by už neustále mal počúvať tie zastarané kázania o deťoch žijúcich na „hromádke“, nepokrstených vnúčatách, pravidelnom chodení do kostola a na spoved?

3. No a do tretice je tu pre laikov výhoda klasických a častých dopadov manželstva na mužskú populáciu. Napriek koloratúrnym obrázkom zo života šťastných, environmentálnych a v lone prírody žijúcich i pracujúcich grécko-katolíckych Hobitov, väčšina rodín, ani kňazských, takto nevyzerá. V tých dusných, panelákových, banálnych a jednotvárných sa muži často oddávajú útekom od tepla rodinného krbu do plenéru, medzi kamarátov.

No a to znamená: dokonalé splynutie pána farára s kolektívom. Tie isté starosti, tie isté zúfalstvá, tie isté balzacovské scény zo života domáceho. Taký kňaz následne pochopí všetko, veď sám má toho plné zuby, tak čo by to chlapom ešte sťažoval?

No a nad dedinou sa rozprestrie mäkká duchna harmónia.

Len je tu jedna drobná chybička, ktorá kazí krásne perspektívy – pani farárka, či pani farárova, ak chcete. Na tú verní katolícki laici, tolerantní a neodsudzujúci, akosi pozabudli. Nepoznajú pravoslávne „popky“ vládkyne dedín, ani protestantské manželky (či dokonca manželov; všetky ďalšie homo kombinácie prenechávam fantázii čitateľa), ani obhospodarovanie farskej kasy, zaopatrenie rodiny (najlepšie početnej, veď keď už sme tými kresťanmi, tak nech aspoň pán farár nepoužíva antikoncepciu, keď sme mu už dovolili tú manželku; alebo lepšie: nech používa, aby sme mohli aj my ☒), výlety, dovolenky, škola, lekári, puberta, sobáš. Ojjoj, ale sa toho nahromadilo...

Nech sa páči zopár univerzálnych floskúl zadarmo z rodinného života pre potenciálne pani farárky:

„Všetko ti je prednejšie, než rodina.“

„Ako mám vystačiť s tým, čo donesieš? Zajtra povieš na kázni, nech dajú viac, alebo nech si hľadajú iného farára!“

„Ále prosím ťa, sedím tam v kostole ako taká chudera a hentie si tam robia módnú prehliadku.“

„No jasné, s cudzími deťmi sa budeš učiť po večeroch a vlastné ti prepadnú, na hanbu celej Cirkvi!“

Samozrejme, môžete povedať, že to preháňam. A že sú aj iné ženy. To nepochybne sú, sám ich zopár poznám, avšak ruku na srdce: Koľko ich poznáme? Desť, dvadsať, tridsať? Stačí to?

A ktorej z nich by ste zverili farnosť? Pretože nemýľme sa, tak ako to povedal Jan Werich, tak to bude aj na fare: pán farár bude mať na starosti tie dôležité veci – svetový mier, boj za klímu, svetové bratstvo, ochranu minorít, no a pani farárova bude mať na starosti tie podružné – peniaze a rozpočet, organizovanie prvého svätého prijímania a birmovania, stretká, pastoračné centrum, zájazdy, etc., etc. No a pokiaľ to práve nebude svätica, tak bude mať na starosti aj miestnu informačnú ústredňu, veľkokapacitnú výrobnú závisť, obecnú pracovňu charakterov, či krúžok dedinských intrigánov.

Tak čo, oplatí sa zrušiť ten celibát? Nie je nakoniec lepšie pre laikov umravniť sa, uspokojiť sa s jednou ženou, dodržiavať Desatoro a katolícku morálku, nepodliezať rodinným príslušníkom, ktorí ju porušujú a nemusieť kapitulovať pred tými kňazmi, ktorí majú problémy s celibátom?

Nezabúdajme, že každá palica má dva konce a husákovské: „Vy nám, my Vám“, platí pre obe strany.

URL adresa článku: <http://christianitas.sk/bude-nasledovat-po-pozehnavani-homoparov-zrusenie-knazskeho-celibatu-kampan-uz-zrejme-zacala-co-by-nas-vsak-cakalo-v-praxi/>